

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-05185/14-44

ROZHODNUTÍ

Předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodla dne 19. října 2018 podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. a), § 152 odst. 5 a § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-05185/14-38 ze dne 18. července 2018 se zrušuje a věc se vrací správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb. bylo zahájeno dne 28. května 2014 doručením oznámení o zahájení řízení účastníkovi řízení, společnosti _____, se sídlem _____ (dále jen „účastník řízení“), na podnět tehdejšího předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) RNDr. Igora Němce.

Následně na základě provedeného dokazování a shromážděného spisového materiálu vydal správní orgán prvního stupně dne 30. července 2014 rozhodnutí čj. UOOU-05185/14-13, podle něhož se účastník řízení dopustil správního deliktu uvedeného v ustanovení § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb., a to tím, že v souvislosti se zveřejněním informací o odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu a informací získaných z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu uskutečněného _____ a _____ zveřejnil v deníku _____ a prostřednictvím zpravodajského portálu _____ údaje, které jsou blíže specifikovány v dotčeném rozhodnutí.

Tímto jednáním, dle správního orgánu prvního stupně, porušil účastník řízení povinnost stanovenou v § 8c zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), podle kterého nikdo nesmí bez souhlasu osoby, jíž se takové informace týkají, zveřejnit informace o nařízení či provedení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle § 88 trestního řádu nebo informace z něj získané, údaje o telekomunikačním provozu zjištěné na základě příkazu podle § 88a trestního řádu, nebo informace získané sledováním

osob a věci podle § 158d odst. 2 a 3 trestního řádu, umožňují-li zjištění totožnosti této osoby a nebyly-li použity jako důkaz v řízení před soudem. Za tento správní delikt byla účastníkovi řízení uložena pokuta ve výši 240.000 Kč.

Účastník řízení podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, který byl rozhodnutím předsedy Úřadu čj. UOOU-05185/14-20 ze dne 26. září 2014 zamítnut.

Uvedené rozhodnutí předsedy Úřadu posléze účastník řízení napadl správní žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) svým rozsudkem čj. _____ ze dne 9. srpna 2017 zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu však účastník řízení podal kasační stížnost, na jejímž základě Nejvyšší správní soud svým rozsudkem čj. _____ ze dne 3. května 2018 zrušil jak rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. srpna 2017, čj. _____ tak rozhodnutí předsedy Úřadu čj. UOOU-05185/14-20 ze dne 26. září 2014 a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.

Svoje rozhodnutí Nejvyšší správní soud zdůvodnil především tím, že jak Úřad, tak městský soud nedostatečně roztřídily informace obsažené v článkách s ohledem na rozsah zveřejnění přípustný ve smyslu § 8d trestního řádu, který by ve svém důsledku vedl k modifikaci rozsahu deliktního jednání účastníka řízení.

Návod k této modifikaci dal Nejvyšší správní soud v bodu 42 příslušného rozsudku s tím, že je nutné zejména chránit soukromí osob, na které se vztahovalo sledování nařizené

tedy paní _____ pana _____ a paní _____
vůči nimž byl obsah informací, podle Nejvyššího správního soudu, až znevažující (jedná se o částečný obsah článku, který Nejvyšší správní soud specifikoval pod bodem 39 písm. b) svého rozsudku).

Jasnou převahu ochrany soukromí nad veřejným zájmem pak spatřuje Nejvyšší správní soud u článku, který specifikoval v bodě 39 písm. f) svého rozsudku, neboť se dle jeho názoru jedná o komunikaci soukromého obsahu.

Celkově pak k této otázce Nejvyšší správní soud shrnul, že „nelze upřít převahu veřejného zájmu na zveřejnění informací tam, kde tyto informace seznamují veřejnost s tím, že předseda vlády byl při svém mocenském rozhodování relevantně ovlivňován osobou, již takové jednání formálně vzato nepříslušelo, a že tato osoba komunikovala s pracovníky zpravodajských služeb ve věcech svého soukromého zájmu týkajícího se premiéra. Úplné zveřejnění odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu tak bylo problematické a bylo namísto rozsah informací omezit, ale pokud se tak nestalo, bylo na žalovaném a jeho předsedovi, aby tyto informace roztřídili a zodpovědně se zabývali tím, v jakém rozsahu bylo zveřejnění těchto informací přípustné ve smyslu § 8d trestního řádu. Totéž měl učinit i městský soud. Stěžovatelce tak lze v podstatné míře přisvědčit v tvrzení o nesprávném právním posouzení věci ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.“

V návaznosti na předmětný rozsudek Nejvyššího správního soudu vydal odvolací orgán Úřadu rozhodnutí čj. UOOU-05185/14-31 ze dne 14. června 2018, kterým rozhodnutí správního orgánu prvního stupně čj. UOOU-05185/14-13 ze dne 30. července 2014 zrušil a věc vrátil k novému projednání.

Dne 18. července 2018 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí čj. UOOU-05185/14-38, kterým se účastník řízení uznává vinným ze spáchání přestupku podle § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb., neboť porušil zákaz zveřejnění osobních údajů, a to tiskem a veřejně přístupnou počítačovou sítí. Tohoto se dopustil tím, že zveřejnil informace získané z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu uskutečněného

a v deníku a prostřednictvím zpravodajského portálu . Za tento přestupek byla účastníkovi řízení uložena pokuta ve výši 180.000 Kč.

Toto rozhodnutí účastník řízení posléze napadl řádným rozkladem.

Účastník řízení v rozkladu navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a řízení zastavit, případně rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně. Na podporu svého návrhu účastník řízení především namítá nesprávné právní posouzení věci. Rozhodnutí napadá v plném rozsahu – tj. ve všech jeho výrocích pro jeho rozpor s právními předpisy a nesprávnost.

Účastník řízení má dále za to, že předmětné rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se základními zásadami správního trestání a obecnými zásadami trestního řízení, které je třeba na správní trestání aplikovat, konkrétně se zásadou „ultima ratio“. Účastník řízení v této souvislosti zdůraznil, že žádná z osob, jejichž osobní údaje byly zveřejněny, se na něj neobrátila s jakoukoliv žádostí směřující k ochraně práva na ochranu jejího soukromí. Z této skutečnosti pak účastník řízení dovozuje absenci společenské škodlivosti svého jednání a tedy nenaplnění materiální stránky příslušného správního deliktu. Dále účastník řízení poukázal na fakt, že správní řízení nebylo zahájeno z podnětu některé dotčené osoby, nýbrž z podnětu tehdejšího předsedy Úřadu, přičemž ze spisu vedeného v předmětné věci vyplývá, že Úřad tyto dotčené osoby ani nekontaktoval.

Účastník řízení také v souvislosti se zásadou ultima ratio odkázal na nálezný Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 4035/14, konkrétně jeho body 47 až 50, kde se k uplatnění této zásady Ústavní soud vyjadřuje. Zmíněný nálezný se týkal porušení práva na svobodu projevu Radou pro rozhlasové a televizní vysílání byla v rámci správního řízení uložena pokuta ve výši 200.000 Kč, a to za nedodržení § 31 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, za neobjektivně pojatou reportáž týkající se V bodě 50. předmětného nálezný Ústavní soud konstatuje, že „*uplatnění správnětrestní represe k ochraně hodnot, jež dotčené subjekty samy nebránily a jejichž potřeba ochrany (pro povahu dotčení) nepřesahuje vlastní zájem dotčených subjektů, není nezbytné. Za takového stavu není uložení sankce stěžovatelce legitimováno ochranou práva a svobod druhých podle čl. 17 odst. 4 Listiny.*“

Dále účastník řízení zastává názor, že informace získané z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, které jsou předmětem tohoto správního řízení, byly zveřejněny v souladu s ustanovením § 8d trestního řádu, neboť jejich publikování odůvodňuje veřejný zájem, který v konkrétním případě převažuje nad právem na ochranu soukromí dotčených osob. V této souvislosti účastník řízení rozporoval i test proporcionality provedený správním orgánem prvního stupně v rozkladem napadeném rozhodnutí. Konkrétně k testu proporcionality provedenému správním orgánem prvního stupně účastník řízení namítá, že ve vztahu k výroku I. písm. a), b) a c) napadeného rozhodnutí, byl proveden tento test

povrchně, bez toho, aby zde bylo uvedeno, která z informací má soukromý charakter. Pokud se jedná o informaci o _____ a _____, tak tato byla zveřejněna již dříve, a to v článku deníku _____ dne 15. června 2013. Správní orgán prvního stupně tak, dle názoru účastníka řízení, nepřihlédl ke skutečnosti, že tyto informace byly veřejnosti známy a jejich soukromý charakter byl tak značně oslaben.

K výroku I. písm. d) napadeného rozhodnutí pak účastník řízení uvádí, že části SMS zpráv jsou vytrženy z kontextu článku. Z jeho celého textu je, dle názoru účastníka řízení, zřejmé, že komunikace se netýkala soukromé záležitosti, ale uplatnění vlivu _____ na premiéra České republiky na obsazení vysoké státní funkce. Stejně argumenty pak účastník řízení uvádí k výroku I. písm. e) napadeného rozhodnutí.

K osobě _____ účastník řízení uvedl, že žádná soukromá informace v článcích uvedena nebyla. Skutečnost, že sledovala v pracovní době své kolegy, je informací, jejíž publikování je ve veřejném zájmu. Účastník řízení je rovněž přesvědčen, že v případě článku uvedeného ve výroku I. písm. a) napadeného rozhodnutí, je veřejný zájem dán s ohledem na zneužívání zpravodajských služeb vysokou státní úřednicí.

Závěrem účastník řízení namítl, že správní orgán prvního stupně při určení výše sankce nezohlednil skutečnost, že publikované informace již byly veřejnosti známy. Jako okolnost zvyšující závažnost deliktního jednání účastníka řízení hodnotil správní orgán prvního stupně též skutečnost, že jednáním účastníka řízení došlo ke zpřístupnění osobních údajů neomezenému okruhu osob. To se ovšem, dle názoru účastníka řízení, netýkalo _____ u které byl okruh osob, které ji mohly ztotožnit, velice úzký.

Odvolací orgán na základě podaného rozkladu přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházel jeho vydání, a dospěl k následujícím závěrům.

Především odvolací orgán shledal, že účastník řízení opakuje argumenty, které již byly vypořádány jak v rámci správního řízení, tak v rámci řízení soudního. Jedná se zejména o uplatnění zásady ultima ratio a skutečnost, že návrh na zahájení správního řízení nevzešel od osob, do jejichž soukromí bylo dle správního orgánu prvního stupně zasaženo.

Co se týče námitky neuplatnění zásady ultima ratio, tedy subsidiarity trestní represe, vyjadřující skutečnost, že předmětem trestní represe mají být pouze nejzávažnější protiprávní skutky, správní orgán prvního stupně uplatnění této zásady v rámci správního řízení nikterak nerozporoval. Je však nutné přihlížet ke skutečnosti, že správní právo postihuje jednání méně společensky škodlivá než právo trestní.

Ohledně odkazu účastníka řízení na body 47 až 50 nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 4035/14 ze dne 30. ledna 2018, v souvislosti se zásadou ultima ratio odvolací orgán konstatuje, že nález se vztahuje k materiálně zcela odlišnému případu. Předmětem reportáže televize _____ s názvem „ _____ “ ze dne 24. srpna 2012, odvysílané v pořadu _____ byl Informační leták _____ (v reportáži nazývaný příručkou), který informoval o tom, jaké oblečení je vhodné nosit do kostela, a které může naopak vzbudit pohoršení až nevolnost kněží, přičemž poněkud absurdně vyznělo jak pojetí brožury, tak prezentace jejího obsahu reportérkou, které mohlo (zejména věřícím)

divákům vyzníť až jako výsměch požadavku na decentní a důstojný oděv, který je při návštěvě kostela, dle obecných zvyklostí na našem území, vhodný. Je zcela evidentní, že obsah reportáže, kterým je zlehčování problematiky vhodnosti decentního odívání do kostela, není svou povahou dotčení tak závažný, jako zveřejňování informací z odposlechů získaných novináři z neuvedených zdrojů. I vzhledem k této skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku čj. ze dne 3. května 2018 při posuzování možnosti aplikace zásady „ultima ratio“ k jinému názoru, než Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. I. ÚS 4035/14 ze dne 30. ledna 2018.

K argumentu účastníka řízení, že správní orgán prvního stupně nepřihlédl ke skutečnosti, že zveřejněné informace byly veřejnosti známy, a tím byl jejich soukromý charakter oslaben, odvolací orgán poukazuje na vyjádření Nejvyššího správního soudu v bodě 43 rozsudku čj. *„... pojem „zveřejnění“ je obvykle spojován s každým uvedením informace na veřejnost, přičemž z textu zákona nelze vysledovat možnost jiného výkladu.“* Názor účastníka řízení o předchozí veřejné známosti jím publikovaných informací se nadto nezakládá na pravdě, neboť veřejnost nemohla mít informace získané z odposlechů a ze záznamů telekomunikačního provozu pořízených v režimu předpokládaném v § 8c trestního řádu, před jejich publikací. Jak je uvedeno v bodě 30 výše uvedeného rozsudku: *„Nejvyšší správní soud považuje za dostatečně prokázané, že stěžovatelkou zveřejněné informace jsou informacemi získanými z odposlechů a ze záznamů telekomunikačního provozu pořízených v režimu předpokládaném v § 8c trestního řádu, přičemž žádná z osob, jichž se týkají, nedala ke zveřejnění souhlas a nejednalo se o informace již užití v řízení před soudem. Za souhlas nelze považovat skutečnost, že se tyto osoby proti zveřejnění informací následně žádným způsobem nevymezily.“*

Námitku účastníka řízení, že ze skutečnosti, že správní řízení nebylo zahájeno na podnět dotčených osob a ty se proti zveřejnění informací ani neohradily, lze dovodit, že jeho jednání postrádalo společenskou škodlivost, odvolací orgán ve shodě se správním orgánem prvního stupně a Nejvyšším správním soudem odmítá. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku čj. dne 3. května 2018, zahájení správního řízení pro podezření z přestupku dle § 45a odst. 1,3 zákona č. 101/2000 Sb. není vázáno na návrh dotčené osoby, soud zde výslovně uvádí, že: „Správní delikt podle § 45a odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů není vázán na návrh dotčené osoby ani na vyšší míru jejího dotčení...“ Argumentace předkládaná účastníkem řízení je tak v rozporu s právním závěrem Nejvyššího správního soudu a odvolací orgán ji nemůže akceptovat.

K námitce účastníka řízení, že informace byly zveřejněny v souladu s ustanovením § 8d trestního řádu, neboť jejich zveřejnění odůvodňuje veřejný zájem, odvolací orgán uvádí, že takové vyjádření účastníka řízení není ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu, který v bodě 30 rozsudku čj. konstatoval, že: „Zákaz stanovený v § 8c trestního řádu byl porušen a ke zveřejnění informací došlo prostřednictvím tisku a veřejně přístupné počítačové síť. Tím byly naplněny formální znaky správního deliktu podle § 45a odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů. Nejde ovšem o deliktní jednání, pokud jsou splněny podmínky § 8d trestního řádu, v daném případě podmínky veřejného zájmu na zveřejnění informací, převažuje-li ten nad právem na soukromí dotčené osoby, a to každé z nich. Zde má místo posouzení proporcionality mezi právem na informace a právem na ochranu soukromí osob dotčených zveřejněním.“ Jak dále Nejvyššího správní soud uvedl v bodě 41 rozsudku čj. „za veřejný zájem jistě nelze považovat pouhou zajímavost pro veřejnost, ale je třeba jej vnímat v užším významu - že informace jsou

potřebné pro veřejný život, že jsou využitelné pro utváření politických názorů a pro vnímání a posuzování činnosti státních orgánů, politiků či veřejný život společnosti ovlivňujících úředníků.“

V této souvislosti rozporoval účastník řízení test proporcionality provedený správním orgánem prvního stupně. Nejvyšší správní soud některé informace výslovně označil za výhradně soukromé, na jejichž zveřejnění nepřeváží veřejný zájem. Za takovou informaci označil Nejvyšší správní soud v bodě 42 rozsudku čj. i komunikaci paní

. Vzhledem ke skutečnosti, že
nebyla veřejně činnou osobou, jsou
přirozeně nároky na ochranu jejich osobních údajů vyšší.

V návaznosti na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu provedl správní orgán prvního stupně opětovně test proporcionality ve vztahu k informacím zveřejněným v jednotlivých člancích a dospěl k názoru, že ze sedmi článků, kterých se týkal výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně čj. UOOU-05185/14-13 ze dne 30. července 2014, převahu soukromí nelze dovodit u dvou a u jednoho jen částečně. Názvy těchto článků jsou uvedeny ve třetím odstavci na straně 7 rozhodnutí čj. UOOU-05185/14-38 ze dne 18. července 2018. U těchto článků, dle správního orgánu prvního stupně, převážil veřejný zájem na publikování informací, neboť ve velké míře demonstruje vliv, jaký měla

na premiéra, jeho politické rozhodování a obsazování politicky významných funkcí, jako je předseda Národního kontrolního úřadu. U dalších jednotlivých článků nelze, dle správního orgánu prvního stupně, dovodit převahu veřejného zájmu nad právem na ochranu soukromí osob, kterých se informace v člancích týkají, neboť jsou části textu vůči těmto osobám až znevažující.

Nejvyšší správní soud v bodě 41 svého rozsudku čj. ze dne 3. května 2018
výslovně uvádí toto: *„Nepostačí tedy konstatování jmen všech osob, kterých se informace jakkoliv dotýkaly, a uvedení souhrnu všech informací s příkladným výčtem jejich částí, u nichž veřejný zájem podle názoru správního orgánu nepřevažuje.“* Odvolací orgán je proto toho názoru, že správní orgán prvního stupně, který je při svém rozhodování podle § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v jeho rozsudku, výše uvedené názory Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí, nedostatečně zdůvodnil a jeho test proporcionality neodpovídal požadavkům na něj kladeným v odůvodnění rozsudku, v bodech 41 a 42. Právě z těchto důvodů odvolací orgán rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. Odvolací orgán se pak zabýval aplikací testu proporcionality u jednotlivých článků uvedených ve výroku napadeného rozhodnutí a podotýká k nim následující.

Ohledně výroku I. písm. a) napadeného rozhodnutí, týkajícího se článku s názvem „Nagyová spouští akci Darwin“, ze dne 20. května 2014, správní orgán prvního stupně uvedl, že obsahuje informace, které se dotýkají nikoliv pouze a tehdejšího premiéra ale dotýkají se také dalších osob, konkrétně
. Text části tohoto článku je vůči těmto
osobám místy až znevažující, proto zde nelze dovodit převahu veřejného zájmu nad právem na ochranu soukromí těchto osob. Správní orgán prvního stupně proto postihuje účastníka řízení za zveřejnění celého článku, aniž by vzal v potaz skutečnost, že dotčení aktérů tohoto článku, jimiž byli a „zpravodajců“ v řídicích funkcích
je přinejmenším sporné, jak uvádí Nejvyšší správní soud v bodě 42 svého rozsudku

čj. ze dne 3. května 2018. Odvolací orgán je toho názoru, že v části, kde článek vypovídá o úkolování zpravodajských služeb, konkrétně

a
převažuje veřejný zájem nad ochranou soukromí těchto osob. Tato skutečnost se měla odrazit nejen v odůvodnění správního orgánu prvního stupně, nýbrž i ve výši udělené sankce. Správní orgán prvního stupně též vůbec nepoukázal na skutečnost, že účastník řízení při zveřejňování odposlechů místo objektivního informování veřejnosti prostřednictvím prezentace faktů, které je hodno seriózního zpravodajského deníku, který by měl respektovat právo na důstojnost a ochranu soukromí dotčených osob, které byly předmětem nezákonného sledování, zvolil bulvární formu, bez ohledu na dopad na soukromí a důstojnost těchto osob.

Ohledně výroku I. písm. b) napadeného rozhodnutí, který obsahuje přepis části článku nazvaného „ ze dne 21. května 2014, který se týká výhradně komunikace s její popisující průběh sledování a uvedl správní orgán prvního stupně, že nelze přisvědčit názoru účastníka řízení na převaze zájmu veřejnosti při získávání těchto informací, neboť dotčenou osobou je v tomto případě nikoliv pouze ale také její a sledované osoby, kdy zájem na ochraně jejich soukromí jednoznačně převáží. Tento test proporcionality rovněž neodpovídá požadavkům Nejvyššího správního soudu, který konstatoval, že v části článku, která se týká jen komunikace s vedoucím , lze shledat převahu veřejného zájmu, neboť se týká sledování osob. Správní orgán prvního stupně měl proto vzít tuto skutečnost při své rozhodovací činnosti v potaz a uvést v odůvodnění svého rozhodnutí proč a u kterých informací o dotčených subjektech převažuje právo na ochranu soukromí a u kterých naopak převažuje veřejný zájem. Tato skutečnost by se pak měla projevit ve výši sankce.

Ohledně výroku I. písm. c) napadeného rozhodnutí, který se týká části článku ze dne 21. května 2014 „ , uvedl správní orgán prvního stupně, že stejně jako ve výroku I. písm. b) obsahuje pouze tu část, která významnou měrou zasahuje do soukromí dalších osob (,). Proto i zveřejnění této části článku vyhodnotil správní orgán prvního stupně jako porušení zákazu zveřejnění, na které nelze vztáhnout výjimku podle § 8d odst. 1 trestního řádu. Nejvyšší správní soud však obsah tohoto článku vyhodnotil podobně jako obsah článku uvedeného ve výroku I. písm. b) rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně měl proto postupovat shodně a konkrétně v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, proč a u kterých informací o dotčených subjektech převažuje právo na ochranu soukromí a u kterých naopak převažuje veřejný zájem. V této souvislosti odvolací orgán uvádí, že osoba , je dostatečně identifikovatelná již pouhým uvedením pracovního zařazení, přičemž není relevantní, jak rozsáhlý okruh osob ji mohl ztotožnit. Vzhledem ke skutečnosti, že dle názoru Nejvyššího správního soudu v části tohoto článku převažuje zájem veřejný nad zájmem soukromým, tak jako je tomu v případě článku uvedeného bodu I písm. b) výroku napadeného rozhodnutí, měla by být poměrně snížena i výše sankce.

Ohledně výroku I. písm. d) a e) napadeného rozhodnutí správní orgán prvního stupně konstatoval, že došlo ke zveřejnění části SMS zpráv, které si vyměnili a jejichž charakter je zcela soukromý. Zveřejnění těchto

informací nebylo nezbytné k dokreslení vlivu na politická rozhodnutí coby premiéra, a tudíž došlo jejich zveřejněním k zásahu do soukromí také těchto dvou osob. Byť se jednalo o osoby veřejného zájmu, není zde namístě popřít i jejich právo na soukromí. Nejvyšší správní soud však přisvědčuje převaze zájmu na ochraně soukromí pouze u bodu I písm. d) výroku napadeného rozhodnutí, tedy u článku s názvem „

“ ze dne 22. května 2014. U výroku I. písm. e) napadeného rozhodnutí týkajícího se článku „ , ze dne 22. května 2014, je dle názoru Nejvyššího správního soudu výrazněji zřejmý vliv

na politická rozhodnutí . Správní orgán prvního stupně názor Nejvyššího správního soudu respektoval, neboť na straně 15 svého rozhodnutí (ve třetím odstavci shora) uvedl, že převahu soukromí nelze dovodit z části tohoto článku, avšak u souhrnného odůvodnění výroku I. písm. d) a e) napadeného rozhodnutí správní orgán prvního stupně nesprávně uvedl, že charakter SMS byl zcela soukromý, což v případě článku uvedeného ve výroku I. písm. e) rozhodnutí není pravda, neboť informace byly soukromého charakteru pouze částečně.

V návaznosti na výše uvedené skutečnosti je odvolací orgán toho názoru, že sankce by měla být snížena výrazněji tak, aby odpovídala proporcionálnímu poměru a zároveň i míře zásahů do soukromí dotčených subjektů údajů po nutném opětovném posouzení obsahu jednotlivých článků s ohledem na aplikaci zásady proporcionality. Sankce uložená v napadeném rozhodnutí byla oproti původnímu řízení správním orgánem prvního stupně snížena o 60.000 Kč, tedy o 25%. Toto zúžení však neodpovídá proporcionálnímu poměru, neboť z původních sedmi článků správní orgán prvního stupně potrestal účastníka řízení za zveřejnění čtyř a půl článku.

Jak tedy lze závěrem shrnout, v následujícím řízení by měl správní orgán prvního stupně nejprve znovu provést test proporcionality tak, jak byl výše vymezen, a to s ohledem na požadavek Nejvyššího správního soudu uvedený v bodě 41 rozsudku čj.

ze dne 3. května 2018: „*Test proporcionality správní orgán musí provést konkrétně ve vztahu ke všem dotčeným osobám a ke všem informacím.*“ a následně rozhodnout ohledně sankce.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 19. října 2018

otisk úředního razítka

JUDr. Ivana Janů, v. r.
předsedkyně

Za správnost vyhotovení: